

Crezând pornirea în minune

Bragagiu

Eu mă deștept în dimineață
Încă-amorțit de-al nopții ger -
În fremătările de viață
Mă cheamă larguri și un cer.

Poate că nu pot a-nțelege
În care parte m-am pornit:
Înspre arama după lege
Ori înspre țara de argint.

În nerăbdare mă așteaptă
Obstacole fără de dor,
Iară la inimă, în poartă,
Am doar speranțele de zbor.

Se trece apa-n dalb de floare,
Ca roi de fluturi vise trec -
Din alergarea-mi după Soare
Înspre crepuscule m-aplec.

Se schimbă frunze ca și zile
Și zile-nmuguresc din nou,
M-aș vrea un centru de idile
Pe al bucolicii tablou.

S-alerg prin țesături de raze
Neconținut și înșorit
Și-n vântul ce îl scapă brazii
Să fiu doar veșnicul venit.

Doar, uneori, priveam spre seară
Cu ochi de cerb prins în săgeți
Țipând prin pietrele de moară
Întemnițarea-ntre pereți.

Din basmul limpede-al tihnirii
Treceam cascade de cristal,
Dar zbuciumările trăirii
Strânse-s de-amurgul triumfal.

Cum nu doresc drum mai departe
Prin mozaicul pământesc
Sub aripă mă trage-o noapte

Ca sufletul să-mi odihnesc.

Crezând pornirea în minune
Nu mă gândeam dintre culori
Că ziua-mi totuși va apune
Să mă-ntâlnească iar în zori.
Victor Bragagiu